

இடம் : (சிவகங்கை) கோட்டைவாசல்.

பாத்திரங்கள் : ஜனரல் ஆக்னியூ, வெல்ஷ், சிப்பாய்கள் 1, 2 படமாத்தூர் உடையத்தேவன், கிராமவாசி - 1, மற்றும் பொதுமக்கள்.

(காட்சி ஆரம்பத்தில் உடையத்தேவன் ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனுக்கு இரு மருங்கிலும் சிப்பாய்கள் 1ம் 2ம் துப்பாக்கி சகிதம் நிற்கிறார்கள். ஜனக் கூட்டத்தோடு கிராமவாசி...1 நிற்கிறான். கூட்டத்தினிடையே கசமுசப்புக் குரல்).

சிப். 2 : ஸைலேன்ஸ்! பேசாமலிருங்கள்! துரை அவர்கள் பேசப் போகிறார்!

ஆக்னியூ : (முன்னால் வந்து பேசத் தொடங்குகிறான்) சிவகங்கைச் சீமையின் பொது மக்களே! எங்கள் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சார்பில் உங்களுக்கு நான் எனது நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மருதுபாண்டியரோடு நாங்கள் போரிட்டு வருவதையும், மருதுபாண்டியர் காளையார்கோயில் காட்டில் ஒளிந்துகொண்டு எங்களை எதிர்த்து வருவதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆங்கிலேயர்களான நாங்கள் ஏதோ உங்கள் சுதந்திரத்தைப் பறித்து, உங்களை எல்லாம் அடக்கி ஆள வந்திருப்பதாக, எங்கள் மீது பழி சுமத்தி வருகிறார்கள் மருதுபாண்டியர்கள். யாருடைய சுதந்திரத்தையும் பறிக்கும் நோக்கம்

எங்களுக்குக் கிடையாது. நீங்களெல்லாம்
 சுபிட்சமாகவும் சுகமாகவும்
 நாகரிகமாகவும் வாழவேண்டும் என்பதே
 எங்கள் நோக்கம். நவாபுடன் நாங்கள்
 செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின்
 பிரகாரமே நாங்கள் இந்த நாட்டில்
 வரிவசூல் செய்யும் பொறுப்பையும்,
 அமைதியை நிலைநாட்டும்
 பணியையும் நிறைவேற்றிவருகிறோம்.
 மருதுபாண்டியரோ வரிப்பாக்கியையும்
 செலுத்தவில்லை. அத்துடன் எங்களுக்கு
 விரோதமாகத் தென்னாட்டின்
 அமைதியையும் கெடுத்துவருகிறார்.
 எங்கள் எதிரியான கட்டபொம்மனுக்கு
 ரகசியமாக உதவிகள் செய்தார்.
 இப்போதோ எங்களுடன் பகைத்துக்
 கொண்டு ஓடிவந்த ஊமைத்துரைக்கு
 அடைக்கலம் தந்து பாதுகாத்து வருகிறார்.
 எனவே தான் நாங்கள் அவர்மீது
 வேண்டா வெறுப்பாய்ப் போர் தொடுக்க
 வேண்டியதாகிவிட்டது.

இது மட்டுமல்ல. இந்தச் சீமையைப்
 பரம்பரை பரம்பரையாய் மறவர்களே
 ஆண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ராணி
 வேலுநாச்சியார் காலமான பின்னால்,
 மருது பாண்டியர் இந்தச் சீமையைத்
 துராக்கிரமமாகத் தன் வசமாக்கிக்
 கொண்டு விட்டார். ராணிக்கு வாரிகள்
 இல்லை. எனவே சட்டப்படி அடுத்த
 வாரிகதார் யார் என்பதைக் கண்டறிந்து
 அவரிடம் இந்தச் சீமையை ஒப்படைப்பது
 எங்கள் பொறுப்பு; எங்கள் கடமை.

ஆம், நாங்கள் சத்தியத்துக்கும்
 சட்டத்துக்கும் நீதிக்கும் நியாய

புத்திக்குமே கட்டுப்பட்டவர்கள்; அநியாயத்துக்கல்ல. எனவே வாரிசரிமைப் பத்திரம் எதுவும் இருந்தால், அதனைச் சமர்ப்பிக்குமாறு மருதுபாண்டியரைக் கேட்டுக் கொண்டோம். அவரோ அதனைக் காட்டமறுத்ததோடு நில்லாமல் போருக்கும் சித்தமாகிவிட்டார். மருது பாண்டியர் காலஞ்சென்ற ராணியாருக்குக் கணவராக இருக்கலாம். என்றாலும் சட்டப்படி அவருக்கு வாரிசரிமை கிடையாது. ஏன்? அவரோ அகம்படியர்; இதுவோ மறவர்சீமை; எனவே மறவர் மக்களின் உரிமையை மருதுபாண்டியர் மறுக்கிறார். இதனால் நாங்கள் ஏதோ அகம்படியார்களுக்கு விரோதமாக நடக்கிறோம் என்று யாரும் எண்ணிவிடக்கூடாது. எங்களுக்கு எல்லோரும் சமம். புதுக்கோட்டை மன்னரைப் பாருங்கள். அவர் கள்ளர் வகுப்பினர், எனினும் அவரை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம். கட்ட பொம்மனும் எட்டயபுர மன்னரும் நாயக்கர்கள் தான். எனினும் நாங்கள் கட்டபொம்மனை அழித்தோம். எட்டப்பனை ஆதரிக்கிறோம். எங்களுக்குத் தர்ம நியாயம்தான் பெரிதேயொழிய தனிப்பட்ட நபர்களோ ஜாதியோ அல்ல. எனவே மறவர்களுக்கே உரிய இந்தச் சீமையை மறவர்களிடமே ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தினால், இதோ இங்கு அமர்ந்திருக்கும் படமாத்தார் உடையத்தேவர் அவர்களை இந்தச் சீமைக்கு அடிபதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தோம். தேவரவர்கள் காலஞ்சென்ற முத்து

வடுகநாத துரைக்குத் தாயாதிக்காரர். எனவே வாரிசுப்படி இவரே இந்த அரசபதவிக்கு உரியவர். நாங்கள் இந்த நாட்டை ஆள விரும்பவில்லை என்பதை இவரை நாங்கள் அரசராக்குவதிலிருந்தே நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம். எனவே கம்பெனியாரின் உத்தரவுப்படி நான் படமாத்தூர் உடையத்தேவர் அவர்களை இன்றுமுதல் இந்தச் சீமையின் மன்னராகப் பிரகடனம் செய்கிறேன். அவருக்குக் கம்பெனியின் சார்பில் இந்த மகுடத்தையும் வாளையும் அளிக்கிறேன்!

(கர்னல் வெல்ஷிடமிருந்து தலைப்பாகையையும் வாளையும் வாங்கி உடையத்தேவனுக்கு அணிவிக்கிறான். பின்னர் அவனுக்கு மாலையும் குட்டுகிறான். பின்னணியில் நாதஸ்வர இசை கேட்டு ஓய்கிறது).

சிப். 2

: ஸைலென்ஸ்! என்ன சப்தம்? சப்தம் போடாமல் இருங்கள். இதோ மகாராஜா பேசப் போகிறார்.

உடைய தேவன்

: (எழுந்துநின்று கனைத்துக்கொண்டு) துரை அவர்களே! அருமைப் பெருமக்களே! எனக்கு முடிசூட்டியதன் மூலம் நமது மறவர் குலத்துப் பெருமையையும் உரிமையையும் நிலைநாட்டிய கும்பினித் துரை அவர்களுக்கு எனது சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களை உங்கள் சார்பாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பெருமக்களே! மருதுபாண்டியரால் இன்று நாம்தான் வீணில் சாகவேண்டி இருக்கிறது. அவர் செய்து வந்துள்ள அக்கிரமங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. மகாராணி வேலுநாச்சியாரை எப்படியோ வசியப்படுத்தி மயக்கி அவரைச் சோரமாகத் திருமணம்புரிந்து

கொண்டார். மகாராணியின் மீது அவருக்கு ரொம்ப காலமாகவே ஒரு கண் இருந்து வந்திருக்கிறது. முதன் முதலில் காளையார் கோயில் சண்டையில் நமது மன்னர் முத்து வடுகநாதர் இறந்து போனாரே, அந்த மன்னரின் மரணம் வீரமரணம் அல்ல. ராணியை அடைய வேண்டும் என்ற துராசையால், மருது பாண்டியரே அவரைக் கொலை செய்துவிட்டார். இந்த உண்மையைக் கும்பினியார்களே ரகசியமாக என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அது மட்டுமல்ல; நமது ராணி வேலு நாச்சியார் அகால மரணம் அடைந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். ராணியின் மரணம்கூட இயற்கையானது தானா, அல்லது மருந்திட்டுக் கொன்ற மர்மக் கொலையா என்ற சந்தேகத்துக்குக் கூட நிறைய இடமிருக்கிறது. காரணம், மருதுபாண்டி யரின் நாட்டாசைதான். மறவர்களுக்குப் பாத்தியப்பட்ட இந்தச் சீமையை அகம்படியர்களுக்கு உரிமையாக்க வேண்டும் என்பதே மருதுபாண்டியரின் ஒரே நோக்கம். எனவேதான் அவர் மகாராஜாவையும் வஞ்சித்துக் கொன்றார்; மகாராணியையும் மயக்கிச் சோரம்புரிந்தார். பின்னர் மகாராணியையும் மருந்திட்டுக் கொண்டு சீமையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு விட்டார்.

அவரது ஆட்சியில் அவர் எண்ணற்ற தான தர்மங்களும் நன்மைகளும் செய்திருப்பதாக நீங்கள் கருதலாம். தாம் செய்த இத்தகைய பஞ்சமாபாதகங்கள் அனைத்தையும் மூடி மறைப்பதற்காகத் தான் அவர் தர்மங்கள் செய்தார். மேலும்,

தர்மம் செய்வதற்கு அவர் யார்? தர்மம் செய்தது யார் சொத்து? மறவருடைய சொத்தை எடுத்து அகம்படியருக்குத் தர்மம் செய்வதா? கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைப்பதா? இந்த அநியாயத்தை மறவர்களான நாம் இனியும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. மறவர்குலத்தின் அரசு பரம்பரையையே கொண்டு குவித்த மருது பாண்டியனை நாம் இனியும் விட்டுவைக்கக் கூடாது. ஆம், விட்டு வைக்கவேகூடாது. வாழ்க மறக்குலம்! வாழ்க சிவசங்கை!

சிப். 2

: (கோஷம்) வாழ்க படமாதூர் உடையத்தேவர்!

(கூட்டத்திலுள்ள ஒருசிலர் மட்டும் இதே கோஷத்தை எதிரொலிக்கிறார்கள்).

கூட்டத்தில் சிலர் : வாழ்க படமாதூர் உடையத்தேவர்!

(இந்தச் சமயத்தில் கிராமவாசி - 1 கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து முன்னுக்கு வந்து கத்தத் தொடங்குகிறான்).

சிப். 1

: (ஆத்திரத்தோடு) துரோகிகளா! ஊரை இரண்டு படுத்தவா திட்டம் போடுறீங்க? டேய், வெள்ளைப் பிசாசே! தர்ம நியாயத்தைப் பற்றிப் பேச வந்திட்டியே, தர்ம நியாயத்தைப் பற்றிப் பேச உனக்கென்னடா உரிமை இருக்கு? எங்கோ அக்கரைச் சீமையிலேயிருந்து வந்த பயலுக்கு எங்க நாட்டு அரசியலைப்பத்தி என்னடா கவலை?

கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்டுக் கொன்ற கயவாளிக் கும்பலே! எங்க

கொண்டார். மகாராணியின் மீது அவருக்கு ரொம்ப காலமாகவே ஒரு கண் இருந்து வந்திருக்கிறது. முதன் முதலில் காளையார் கோயில் சண்டையில் நமது மன்னர் முத்து வடுகநாதர் இறந்து போனாரே. அந்த மன்னரின் மரணம் வீரமரணம் அல்ல. ராணியை அடைய வேண்டும் என்ற துராசையால், மருது பாண்டியரே அவரைக் கொலை செய்துவிட்டார். இந்த உண்மையைக் கும்பினியார்களே ரகசியமாக என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அது மட்டுமல்ல; நமது ராணி வேலு நாச்சியார் அகால மரணம் அடைந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள். ராணியின் மரணம்கூட இயற்கையானது தானா, அல்லது மருந்திட்டுக் கொன்ற மர்மக் கொலையா என்ற சந்தேகத்துக்குக் கூட நிறைய இடமிருக்கிறது. காரணம், மருதுபாண்டியரின் நாட்டாசைதான். மறவர்களுக்குப் பாத்தியப்பட்ட இந்தச் சீமையை அகம்படியர்களுக்கு உரிமையாக்க வேண்டும் என்பதே மருதுபாண்டியரின் ஒரே நோக்கம். எனவேதான் அவர் மகாராஜாவையும் வஞ்சித்துக் கொன்றார்; மகாராணியையும் மயக்கிச் சோரம்புரிந்தார். பின்னர் மகாராணியையும் மருந்திட்டுக் கொண்டு சீமையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு விட்டார்.

அவரது ஆட்சியில் அவர் எண்ணற்ற தான தர்மங்களும் நன்மைகளும் செய்திருப்பதாக நீங்கள் கருதலாம். தாம் செய்த இத்தகைய பஞ்சமாபாதகங்கள் அனைத்தையும் மூடி மறைப்பதற்காகத் தான் அவர் தர்மங்கள் செய்தார். மேலும்,

தர்மம் செய்வதற்கு அவர் யார்? தர்மம் செய்தது யார் சொத்து? மறவருடைய சொத்தை எடுத்து அகம்படியருக்குத் தர்மம் செய்வதா? கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைப்பதா? இந்த அநியாயத்தை மறவர்களான நாம் இனியும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. மறவர் குலத்தின் அரச பரம்பரையையே கொண்டு குவித்த மருது பாண்டியனை நாம் இனியும் விட்டுவைக்கக் கூடாது. ஆம், விட்டு வைக்கவேகூடாது. வாழ்க மறக்குலம்! வாழ்க சிவகங்கை!

சி. 2 : (கோஷம்) வாழ்க படமாத்தார் உடையத்தேவர்!

(கூட்டத்திலுள்ள ஒருசிலர் மட்டும் இதே கோஷத்தை எதிரொலிக்கிறார்கள்).

கூட்டத்தில் சிலர் : வாழ்க படமாத்தார் உடையத்தேவர்!

(இந்தச் சமயத்தில் கிராமவாசி - 1 கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து முன்னுக்கு வந்து கத்தத் தொடங்குகிறான்).

சி. 1 : (ஆத்திரத்தோடு) துரோகிகளா! ஊரை இரண்டு படுத்தவா திட்டம் போடுறீங்க? டேய், வெள்ளைப் பிசாசே! தர்ம நியாயத்தைப் பற்றிப் பேச வந்திட்டியே, தர்ம நியாயத்தைப் பற்றிப் பேச உனக்கென்னடா உரிமை இருக்கு? எங்கோ அக்கரைச் சீமையிலேயிருந்து வந்த பயலுக்கு எங்க நாட்டு அரசியலைப்பத்தி என்னடா கவலை?

கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்டுக் கொன்ற கயவாளிக் கும்பலே! எங்க

நாட்டைச் சுகோடாக்க உனக்கு ஏதா
 உரிமை? அந்நியப் பதரே!
 (உடையத்தேவன் பக்கம் திரும்பி) டேய்,
 உடையத்தேவா! குலத்தைக் கெடுக்க வந்த
 கோடாலிக் காம்பே! மானம்
 இழந்தவனே! மரியாதை கெட்டவனே!
 வெள்ளைக்காரனுக்குக் கும்பிடு போடும்
 வீணப் பதரே! மருதுபாண்டியர் மீது
 அவதூறு கிளப்பியா உன் ஆட்சியைக்
 காப்பாத்தப் பார்க்கிறே? அண்ணன்
 தம்பிகள் போல வாழ்ந்து வந்த
 அகம்படியரையும் மறவரையும்
 அடிமைகளாக்கவா பார்க்கிறே? உன்
 வாழ்வு எத்தனை நாளைக்கு? பாவி! நீ
 உயிரோடு இருப்பதே இந்த நாட்டுக்குச்
 சாபக்கேடு! இதோ உன்னை என்ன
 செய்கிறேன், பார்!

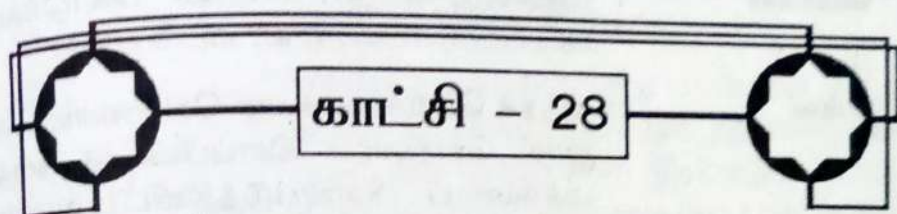
(இடுப்பில் செருகியிருந்த கட்டாரியைக் கையில்
 எடுத்து ஓங்கியவாறு உடையத்தேவனைத்
 தாக்கப் போகிறான். இந்தச் சமயத்தில் அக்னியூ
 தன் கைத்துப்பாக்கியால் அவனைச் சுட்டு
 வீழ்த்துகிறான். குண்டடிப்பட்ட கிராமவாசி
 மார்பிலிருந்து இரத்தம் கொட்ட, அடி சாய்ந்து
 விழுகிறான்.)

- கிராம. 1 : (விழும்போது) வாழ்க சிவகங்கை! வாழ்க
 மருதுபாண்டியர்!
- ஆக்னியூ : (கீழே விழுந்தவனைக் காலால் புரட்டிப்
 பார்த்து விட்டு) பயல் இறந்துவிட்டான்.
 அயோக்கியன்! ஆம், இவன்
 மருதுபாண்டியனின் ஒற்றன்;
 அகம்படியன்! இந்த முடிசூட்டு விழாவில்
 கலகத்தை மூட்டுவதற்காக அனுப்பப்
 பட்டவன்! ஒரு மறக்குல மன்னனைத்
 தாக்க இந்த அகம்படியனுக்கு என்ன

ஆணவம்! (பொது மக்களிடம் திரும்பி) பொது மக்களே! பார்த்தீர்களா, இவன் கதியை? ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். கம்பெனியின் ஆணையை மீறத் துணியும் எவனுக்கும் இந்தக் கதிதான். இந்தச் சீமை மறவர்களுக்கே உரியது. அகம்படியர்களின் அட்டகாசம் எதுவும் இனிப் பவிக்காது. ஜாக்கிரதை! ம், கலைந்து போங்கள்!

(துப்பாக்கியை ஆகாயத்தை நோக்கித் தூக்கி, மீண்டும் ஒரு வேட்டு வெடிக்கிறான், கூட்டம் கலையைத் தொடங்குகிறது).

- திரை -

ஆம் : காளையார்கோயில் அரண்.

பாத்திரங்கள் : வெள்ளைமருது, ஊமைத்துரை, சிவத்தையா, ஆக்னியூ, வெல்ஷ், சிப்பாய்கள்.

(வெள்ளைமருது, ஊமைத்துரை, சிவத்தையா மூவரும் உருவிய வாளோடு யுத்தக் கோலத்தில் நிற்கிறார்கள். பின்னணியில் துப்பாக்கிச் சபதமும் வாள்கள் மோதும் சப்தமும் யுத்த ஆரவாரமும் கேட்கின்றன. இந்தச் சமயத்தில் சின்னமருது வாளேந்திய கையோடும் இரத்தக் காயங்களோடும் ஓடோடி வருகிறான்).

சின்ன : அண்ணா! அண்ணா!

வெள்ளை : என்ன தம்பி? இதென்ன பதற்றம்? என்ன நடந்தது?

சின்ன

: அண்ணா! நமது திட்ட மெல்லாம் பாழாகி விட்டது அண்ணா, பாழாகிவிட்டது!

வெள்ளை

: சின்ன மருது! என்ன நடந்தது? சொல் சீக்கிரம்.

சின்ன

: சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது, அண்ணா? நமது நாட்டு மக்களே நமக்குக் குழிதோண்டி விட்டார்கள். நமக்கு மட்டுமா? தங்கள் கையாலேயே தங்களுக்குச் சமாதி கட்டிவிட்டார்கள் அண்ணா! நாம் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டோம் அண்ணா, காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டோம்!

வெள்ளை

: (ஆத்திரத்தோடு) காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டோமா? யாரால்? எப்போது?

சின்ன

: அந்தக் கொள்ளைக்கார வெள்ளையர்கள் ஜாதி வெறியைக் கிளப்பிவிட்டு, நமது மக்களைப் பிளவுபடுத்திவிட்டார்கள். படமாத்தூர் உடையத்தேவன் என்ற ஒரு அநாமதேயப் பேர்வழியை சிவகங்கைக்கு மன்னனாகப் பிரகடனம் செய்து மக்களை, மறவர்களை எதிராகத் தூண்டிவிட்டுவிட்டார்கள். அரசரிமை அகம்படியனுக்கா, மறவனுக்கா என்ற சர்ச்சையைக் கிளப்பி, ஜாதிச் சண்டையை மூட்டிவிட்டு விட்டார்கள்.

வெள்ளை

: அட, அப்பாவி மக்களா! அரசரிமையை யாருக்கானால் என்ன? அந்த அரசரிமை அந்நியனான வெள்ளையனுக்கு இல்லை என்பதை உணரவுமா தவறிவிட்டீர்கள்! இந்த வெள்ளையர்களை விரட்டியடித்த பின்பு இந்த அரசரிமையை வேண்டுமானால் நானே மனமுடவந்து விட்டுக் கொடுத்திருப்பேனே!

சின்ன

: அண்ணா! நடந்ததை எண்ணிப் பார்க்கக்கூட நேரமில்லை. அந்தப் படுபாவி ஆக்னியூ தன் படைகளோடு அரணை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான். நமது நாட்டு மக்களே அவனுக்குக் காட்டுக்குள் வழிகாட்டிவிட்டார்கள். இனி நாம் இங்கு இருப்பதில் பயனில்லை இப்போதே கோட்டையைவிட்டு வெளியேற வேண்டும். வேறு மார்க்கமே இல்லை!

ஊமை

: மருதுபாண்டியரே! எல்லாம் என்னால் வந்த சங்கடம்தான் உமக்கு. நானும் சிவத்தையாவும் இப்போதே வெளியேறுகிறோம். பிழைத்துக் கிடந்தால் மீண்டும் சந்திப்போம்.

சின்ன

: ஊமைத்துரையே! இது உம்மால் வந்த சங்கடம் அல்ல. நம் நாட்டு மக்களின் தலைவிதி இது! ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம் என்ற கதையாக, இன்று இந்த வெள்ளையர்கள் கொண்டாட்டம் போடுகிறார்கள். இதற்கு யார் யாரை நொந்து கொள்வது? சரி பேசிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. நாம் எல்லோரும் உடனே. வெளியேற வேண்டும்.

ஊமை

: மருதுபாண்டியர்களே! நீங்கள் அளித்த உதவிக்கும் ஆதரவுக்கும் மிகுந்த நன்றி. நாங்கள் வருகிறோம்.

(சிவத்தையாவும் ஊமைத்துரையும் மருது சகோதரர்களை மார்போடு தழுவி விடைபெறுகிறார்கள்).

வருகிறேன், சின்னமருது பாண்டியரே!

(சிவதையாவும் ஊமைத்துரையும் வெளியேறுகிறார்கள்).

சின்ன : அண்ணா! நாமும் வெளியேறியாக வேண்டும் புறப்படுங்கள், சிக்கிரம்.

வெள்ளை : காளேஸ்வரா! உன்னுடைய சந்நிதிகூட எங்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவில்லை. இனி யார் எங்களைப் பாதுகாக்கப் போகிறார்கள்?

சின்ன : இனி நமக்கு நாமேதான் பாதுகாப்பு. புறப்படுங்கள் அண்ணா, அதோ பாருங்கள், வெள்ளையர்கள் படை நெருங்கிவரும் ஆரவாரத்தை! ம், சிக்கிரம்.

(வெள்ளைமருதுவும் சின்னமருதுவும் மறுபுறமாக ஓடி மறைகிறார்கள். அவர்கள் மறைந்ததும்; துப்பாக்கி வெடிச் சத்தமும் வாள்கள் மோதும் சத்தமும், கதவு உடைபடும் சத்தமும் கேட்கின்றன. ஒரே ஆரவார ஒலி தொடர்ந்து ஆக்னியூ, வெல்ஷ், சிப்பாய்கள் எல்லாரும் துப்பாக்கிகள் சகிதம் வருகிறார்கள்.)

ஆக்னியூ : சிப்பாய்களே! அந்தத் துரோகிகளைத் தேடிப் பிடியுங்கள்! கட்டி இழுத்து வாருங்கள்!

வெல்ஷ் : (உள்ளே சென்று திரும்பி) ஜெனரல் ஸார்! எதிரிகள் தப்பி ஓடிவிட்டார்கள். கோட்டைக்குள் ஒருவர்கூட இல்லை.

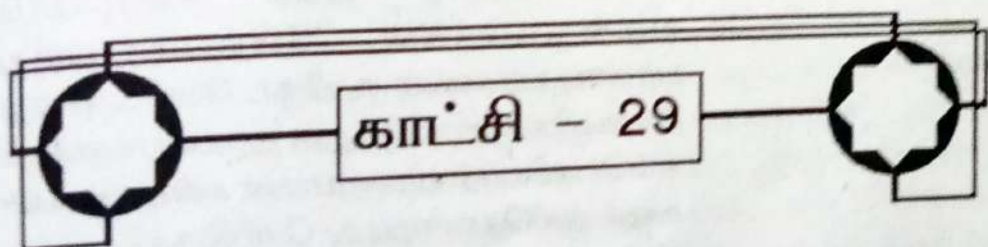
ஆக்னியூ : என்ன, தப்பிவிட்டார்களா? கோழைகள்! கர்னல் வெல்ஷ்! அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் தேடிப் பிடியுங்கள். இங்கேதான் காட்டுக்குள் எங்கேனும் ஒளிந்திருப்பார்கள், போய்த் தேடுங்கள். நாலாபக்கத்திலும் சூழ்ந்து பிடியுங்கள்.

உயிரோடு பிடிக்க முடியாவிட்டால்
சுட்டாவது பிடியுங்கள்! போங்கள்
சீக்கிரம்!

(வெல்ஷும் சிப்பாய்களும் விரைந்து
செல்கிறார்கள்).

எங்கே ஓடிவிட முடியும்? இந்த
ஆக்னியூவின் அகரப் பிடியிலிருந்து தப்பி
ஓடுவதா? தப்பி ஓட முடியுமா?
ஆனானப்பட்ட கட்டபொம்மன் பட்ட
பாட்டுக்கு இந்த மருதுபாண்டியன்
எம்மாத்திரம்? மருதுபாண்டியா! உன்
முடிவு காலம் நெருங்கி விட்டது!
நெருங்கிவிட்டது! ஹஹஹா (பேய்ச்
சிரிப்புச் சிரிக்கிறான்).

- திரை -

குபம் : தெருக்காட்சி

பாத்திரங்கள் : முரசறைபவன் - 2, சிப்பாய் - 3, ஊர்
மக்கள்.

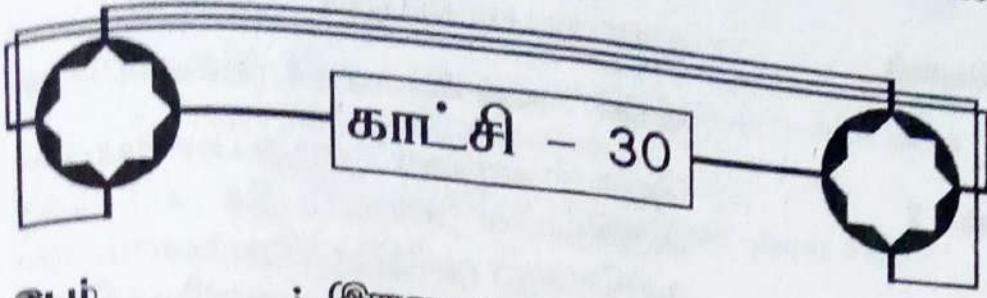
(முரசறைபவன் முரசை முழக்கிக்கொண்டு
மேடைக்கு வருகிறான். கூட, சேவகன் - 3ம்
வருகிறான். முரசொலி கேட்டு ஊர்மக்கள் வந்து
கூடுகிறார்கள். முரசொலி ஓய்ந்ததும், சிப்பாய்
- 3 தன் கையிலுள்ள அறிக்கையை
வாசிக்கிறான்).

சி. 3

: இதனால் சகலமான ஜனங்களுக்கும்
தெரிவிப்பது என்னவென்றால்,
காளையார் கோயில் காட்டிலிருந்து

தப்பித்துக் கொண்டுபோன வெள்ளை மருது, சின்ன மருது இரண்டுபேரும் தலைமறைவாக இருந்துகொண்டு, கம்பெனியாருக்கு எதிராகச் சதி வேலைகள் செய்து வருகிறார்கள். எனவே கம்பெனியாரின் எதிரிகளான அவர்கள் இருவருக்கும் யாரும் தங்க இடமோ, உண்ண உணவோ, வேறு உதவிகளோ அளித்து ஆதரிக்கக்கூடாது. அப்படியாரேனும் அத்துமீறி ஆதரிப்பதாகத் தெரிந்தால் அவர்கள் கம்பெனியாரின் ஆக்கினைக்கும் தண்டனைக்கும் ஆளாவார்கள். மேற்படி மருதுபாண்டியர்களைப் பற்றியோ அவர்களுக்கு ஆதரவளித்து உதவுபவர்கள் பற்றியோ தகவல் சொல்பவர்களுக்குக் கம்பெனியார் தக்க சன்மானம் வழங்குவார்கள். மேற்படி மருது பாண்டியர்களை உயிருடனோ அல்லது பிணமாகவோ பிடித்துத் தருபவர்களுக்குக் கம்பெனியார் ஏராளமான சன்மானங்கள் வழங்குவதென முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த உத்தரவின்படி நடந்து, கம்பெனியாருடன் ஒத்துழைக்குமாறு சகலமான ஜனங்களும் கோரப்படுகிறார்கள். இதனை மீறி நடப்பவர்கள் கடுந்தண்டனைக்கு ஆளாவார்கள் என்று எச்சரிக்கப் படுகிறார்கள். இப்படிக்கு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் ராணுவ ஜெனரல் ஆக்னியூ துரை உத்தரவு.

(மீண்டும் முரசொலி. முரசறைபவனும் சிப்பாய் 3-ம் செல்கிறார்கள்).

- இடம்** : (இராணுவ முகாம்) கூடாரத்தின் வெளிப்புறம்.
- பாத்திரங்கள்** : ஆக்னியூ, வெல்ஷ், சிப்பாய் - 2.
- ஆக்னியூ** : என்ன மிஸ்டர் வெல்ஷ்! இன்னுமா அவர்களைப் பிடிக்க முடியவில்லை? கோட்டையையே காட்டிக் கொடுத்த மக்கள், அனாதைகள்போல் திரியும் மருது பாண்டியரைப் பிடித்துக் கொடுக்கவா அஞ்சுகிறார்கள்? மருது பாண்டியரைப் பிடிக்காத வரையிலும் நாம் அடைந்த வெற்றி அத்தனையுமே பாழ்தான்!
- வெல்ஷ்** : இல்லை, ஜெனரல், தகவல் கிடைக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் நாம் சென்று பிடிக்கு முன்னர் அவர்கள் இடம் மாறித் தப்பித்துவிடுகிறார்கள். விசுவாசமான ஊழியர்கள் சிலர் இன்னும் அவர்களுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்துவருகிறார்கள் என்றே தெரியவருகிறது.
- ஆக்னியூ** : வெறும் வெட்கக் கேடு! நீர் என்ன செய்வீரோ எனக்குத் தெரியாது. இன்னும் பத்துத் தினங்களுக்குள் நீர் அவர்களை எந்த நிலையிலாவது பிடித்துக் கொண்டு வராவிட்டால், உமது திறமையின்மையைக் குறித்து நான் மேலிடத்துக்குத் தெரிவிக்க நேரிடும். ஆமாம், இத்தகைய அவமானம் எனது இராணுவ வாழ்க்கையிலேயே எனக்கு நேர்ந்ததில்லை.

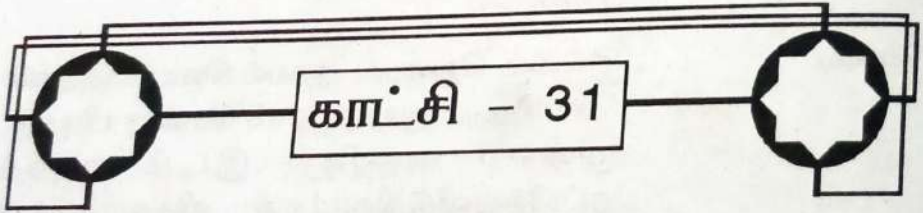
வெல்ஷ் : முயன்று பார்க்கிறேன், ஜெனரல்!
(இந்தச் சமயம் சிப்பாய் - 2 பிரவேசிக்கிறான்).

சிப். 2 : ஜெனரல் ஸாஹெப்! மருது பாண்டியர்கள் அருகிலுள்ள சங்கரப்பதிக் காட்டுக்கு உள்ளேதான் ஒளிந்திருக்கிறார்களாம். சகல தகவல்களையும் தெரிந்துவந்திருக்கிறான் நமது கையாள்.

ஆக்னியூ : அப்படியா? வெல்ஷ்! உடனே புறப்படும். எப்படியும் அவனை விடாப்பிடியாக விரட்டிப் பிடித்து, இங்குக் கொண்டுவந்து நிறுத்த வேண்டும். ஆமாம், ம். சீக்கிரம்!

வெல்ஷ் : வருகிறேன், ஜெனரல்!
(வெல்ஷ் செல்கிறான்).

- திரை -

ஆடம் : காடு

பாத்திரங்கள் : வெள்ளைமருது, சின்னமருது, வெல்ஷ், சிப்பாய்கள் 1, 2, 3.

(சின்ன மருதுவும் வெள்ளை மருதுவும் காட்டில் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். திடீரென்று பின்னணியிலிருந்து,

“அதோ இருக்கிறார்கள்!
பிடியுங்கள்! பிடியுங்கள்!”

என்ற குரல் கேட்கிறது. குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்த மருது சகோதரர்கள் தமது உடைவாள்களை உருவிக் கொண்டு

தப்பிச்செல்ல முயலுகிறார்கள். அதற்குள் இருபறத்திலிருந்தும் சிப்பாய்களும் வெல்ஷும் வந்து விடுகிறார்கள்).

வெல்ஷ்

: சிப்பாய்களே! பிடியுங்கள் அவர்களை!
(சிப்பாய்கள் நெருங்குகின்றனர்).

சின்ன

: நெருங்காதீர்கள்! நெருங்கினால் உங்கள் ஒருவர் தலைகூட மிஞ்சாது!

(சிப்பாய்கள் தாக்க முனைகிறார்கள். உடனே சகோதரர்கள் இருவரும் எதிர்த்துத் தாக்குகிறார்கள். ஒரு சிப்பாய் வெட்டுப்பட்டுக் கதறி விழுகிறான். இதனைக் கண்டதும் வெல்ஷ் வெள்ளை மருதுவை நோக்கிச் சுகுகிறான். தொடையில் குண்டடிபட்டு இரத்தம் கசிய அலறிவிழுகிறான் வெள்ளை மருது. சின்ன மருது அண்ணனைத் தூக்கிச் செல்கிறான். உடனே வெல்ஷ் ஆணையிடுகிறான்).

வெல்ஷ்

: சிப்பாய்களே! அவர்களைப் பிடியுங்கள். பிடித்துக் கட்டுங்கள்.

வெள்ளை

: (கையை ஊன்றி எழுந்து உட்கார்ந்து) அடே வெல்ஷ்! நன்றி கெட்ட பதரே! என்னைச் சுட்டா பிடிக்கத் துணிந்தாய்? (வேதனையால்) காளேஸ்வரா,

சின்ன

: (பிடிக்க வந்த சிப்பாய்களை நோக்கி) பக்கத்தில் வராதீர்கள். வந்தால் உங்களைக் கொன்று குவித்து விடுவேன்!

வெல்ஷ்

: சின்ன மருது! என்ன மிரட்டுகிறாய்? இனி உன் ஜம்பம் பலிக்காது. உன்னைச் சுற்றிலும் நாலா பக்கத்திலும் எனது படைவீரர்கள் வளையமிட்டு நிற்கிறார்கள். தெரிந்து கொள்! (சிப்பாய்களிடம் திரும்பி) என்னடா தயங்குகிறீர்கள்? பிடியுங்கள் அவனை.

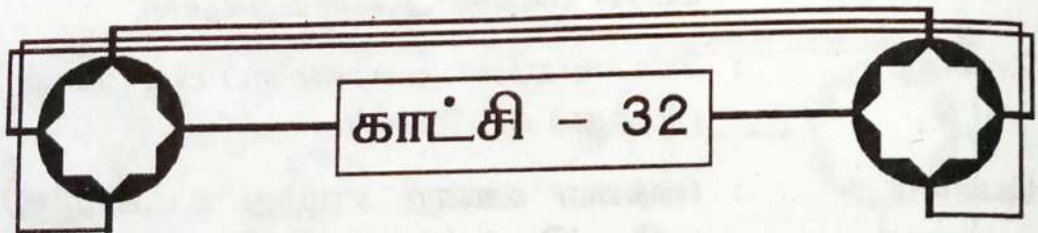
(சிப்பாய்கள் நெருங்கிப் பிடிக்க முனைகிறார்கள். சின்ன மருது அவர்களைத் தாக்க முனைகிறான். அந்தச் சமயத்தில் வெல்ஷ் சின்ன மருதுவின் தலையில் கைத்துப்பாக்கியால் ஓங்கி அறைகிறான்).

சின்ன : ஐயோ, அண்ணா (கதறியவாறே கீழே விழுகிறான்).

வெல்ஷ் : சிப்பாய்களே, அவர்கள் இருவரையும் பிடித்துக் கட்டுங்கள். கட்டி இழுத்துவாருங்கள்.

(கீழே விழுந்த மருது சகோதரர்களைக் கயிற்றால் கட்டிக் கரகரவெனத் தரையோடு இழுத்துச் செல்கிறார்கள் வெல்ஷ் மீசையை முறுக்கி விட்டவாறே பின்னால் செல்கிறான்).

- திரை -

ஓடம் : (தீருப்பத்தூர்) கோட்டை.

பாத்திரங்கள் : ஆக்னியூ, வெல்ஷ், சின்ன மருது, வெள்ளைமருது, சிப்பாய்கள்.

(ஆக்னியூவும் வெல்ஷும் ஒரு புறத்தில் நிற்கிறார்கள். மறுபுறத்திலிருந்து சிப்பாய்கள் 2-ம் 3-ம் மருது சகோதரர்கள் இருவரையும் விலங்குகளால் கட்டிப்பிணைத்து இழுத்துக் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார்கள்).

ஆக்னியூ : மருது பாண்டியர்களே! தப்பி ஓடிவிடலாம் என்றா நினைத்தீர்கள்? நீங்கள் எங்கு ஓடினாலும் இந்த ஆக்னியூவின் பிடியிலிருந்து தப்பவே

முடியாது என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டீர்களல்லவா?

பெள்ளை

: ஆக்னியூ! இந்த நாட்டின் அதிபதியான
என்னைச் சுட்டுப் பிடித்துக் கொண்டுவர
உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?
என்னையும் என் தம்பியையும் இப்படி
விலங்கிட்டு நிறுத்தி விசாரிக்க உனக்கு
என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது?

ஆக்னியூ

: அதிகாரம்! - உரிமை - ! மருது பாண்டியா!
சிவகங்கைச் சீமையை ஆள்வதற்கு மட்டும்
உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

சின்ன

: ஆக்னியூ! இதே கேள்வியை நீ வேறு
சமயத்தில் கேட்டிருந்தால் இதற்குள் உன்
தலை மண்ணில் உருண்டிருக்கும். என்
அண்ணாவை, இந்த நாட்டின்
அதிபதியை, தலைவனை, வேட்டையாடிச்
சுட்டுப் பிடிக்க உனக்கென்ன தைரியம்!
நாட்டின் அரசரிமையைப் பற்றிக்
கேட்கிறாயே, கேட்பதற்கு நீ யார்?
நாங்கள் இந்த மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்த
இந்த நாட்டின் பிள்ளைகள். இந்தச்
சீமையின் பிரஜைகள்! எங்கள் மண்ணை
ஆள எங்களுக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால்
கடல் கடந்துவந்த கொள்ளைக்காரனான
உனக்கு இந்த மண்ணில் நிற்பதற்குக்கூட
உரிமை இருக்கிறதா?

ஆக்னியூ

: என்னுடைய உரிமையைப் பற்றி நீ கேட்க
வேண்டியதில்லை. இந்தத் தென்னாட்டுச்
சீமைகளின் கலெக்டரான லூஷிங்டனின்
பிரதிநிதி தான் உங்கள் அதிகாரி.
எனவேதான் உங்களை விசாரிக்கிறேன்.

சின்ன

: (ஏளனமாக) விசாரணை! எதற்காக இந்த
விசாரணை? ஏன் இந்தக் கபட நாடகம்?

மருது பாண்டியன் (சரித்திர நாடகம்)

யாரை ஏய்ப்பதற்கு? ஊரை ஏய்க்கவா?
உலகத்தை ஏய்க்கவா?

ஆக்னியூ

: நீங்கள் இருவரும் செய்த குற்றங்கள்...

சின்ன

: நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்தோம்? இந்த நாட்டை அன்னியர்களான உங்கள் கையில் அடகு வைக்கமாட்டோம் என்று ஆர்த்தெழுந்தது குற்றமா? பட்டத்துக்கும் பதவிக்கும் அதிகாரத்துக்கும் ஆசைப்பட்டு, மானம் மரியாதையை யெல்லாம் உங்கள் காலடியிலே காணிக்கை செலுத்திய புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமாணைப் போல், எட்டயபுரத்து எட்டப்பனைப் போல், படமாத்தூர் உடையத் தேவனைப் போல் நாங்களும் உங்களிடம் பணிந்து போகவில்லையே, அதுகுற்றமா? எதுகுற்றம்? ஆக்னியூ எது குற்றம்? தன்மானத்தை விற்றுப் பிழைப்பதற்கு நாங்கள் அத்தகைய தாய் வயிற்றில் பிறக்கவில்லை. தெரிந்துகொள். எங்கள் மீது குற்றம் சாட்ட உனக்கு எத்தனை நெஞ்சத் துணிச்சல்!

ஆக்னியூ

: மருது பாண்டியா! இதோ நீங்கள் இருவரும் செய்த குற்றங்கள்: நீயும் உன் தம்பியும் ஹைதரலியோடு சேர்ந்து நாட்டைக் கைப்பற்றியது ஒரு குற்றம். வேலுநாச்சியாருக்குச் சொந்தமான இந்தச் சீமையை எவ்வித உரிமையுமின்றி அபகரித்தது ஒரு குற்றம். கட்டபொம்மனுக்கு உதவியளித்துக் கைகொடுத்தது ஒரு குற்றம். அவன் தம்பி ஊமைத் துரைக்கு அடைக்கலம் தந்து பாதுகாத்தது ஒரு குற்றம். வாரிசுரிமைப் பத்திரத்தைக் காட்ட மறுத்து எங்களோடு போராடியது மறு குற்றம்!

வெள்ளை

: ஆக்னியூ! ஓநாய்களின் சபையில் ஆட்டுக்குட்டி என்ன செய்தாலும் குற்றம்தான். நாங்கள் செய்தது ஒரே ஒரு குற்றம்தான். அது என்ன தெரியுமா? வெள்ளையர்களான உங்கள் ஆட்சியை முளையிலேயே கிள்ளியெறியாமல் அதனை வேரோடு வளர விட்டுவிட்டுத் தவிக்கிறோமே - அது ஒன்றுதான் நாங்கள் செய்த குற்றம்; இந்த நாடு செய்த குற்றம்!

ஆக்னியூ

: மருது பாண்டியா! நீங்கள் இருவரும் குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறீர்களா, இல்லையா?

சின்ன

: (சிரித்து) உன் திருப்திக்காகவா? ஆக்னியூ! நீ எங்களுக்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமானாலும் வழங்கிக்கொள். ஆனால் உன் உருட்டல் மிரட்டல்களுக்குப் பயந்து நீ சாட்டும் குற்றங்களை, நாங்கள் செய்யாத குற்றங்களை, நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

ஆக்னியூ

: மருதுபாண்டியா! கூண்டுக்குள் அடைபட்ட பின்னர், குழறுவதில் பயனில்லை. உன்னைப் போலத்தான் கட்டபொம்மன் உறுமினான். கயத்தாற்றுப் புளியமரம் அவனுயிரைக் குடித்தது. உன்னைப் போலத்தான் நீ அடைக்கலம் தந்து காப்பாற்றினாயே, அந்த ஊமைத்துரை - அவனும் உறுமினான். இப்பொழுது அவனும் பிடிபட்டு, அண்ணனைத் தொடர்ந்து உயிரை இழக்கப் போகிறான்!

சின்ன

: அடப்பாவி! ஊமைத் துரையையும் கொன்றுவிடத் திட்டமிட்டுவிட்டீர்களா?

- ஆக்னியூ : (சிரித்து) சகோதரர்களான நீங்கள் இருவரும் இப்படி ஒன்றாக இணைந்து நிற்கும்போது. அவன் மட்டும் தன் அண்ணன் கட்டபொம்மனைப் பிரிந்து உயிர் வாழலாமா?
- வெள்ளை : ஆக்னியூ! கேலி போதும். வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சாதே. உன் தண்டனை எதுவானாலும் அதனை உடனே நிறைவேற்று.
- ஆக்னியூ : தண்டனையா? கட்டபொம்மனின் உயிரைக் குடித்த கயத்தாற்றுக் கட்டைப் புளியமரத்தைப் போல் இதோ இந்தத் திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில் உள்ள தூக்குமரம் உங்கள் இருவர் உயிரையும் குடிக்கக் காத்து நிற்கிறது. தெரிந்ததா?...
- சின்ன : ஆக்னியூ! சாவைக் கண்டு அஞ்சும் கோழைகள் அல்ல நாங்கள். இன்று நீ என்னையும் என் அண்ணனையும் தூக்கிலிட்டுக் கொன்று விடலாம். ஆனால் நீதியை, நேர்மையை, சத்தியத்தை, சுதந்திரத்தை நீ மட்டுமல்ல; உங்கள் வெள்ளையர் கூட்டமே வெள்ளம்போல் திரண்டெழுந்து வந்தாலும், தூக்கிலிட்டுக் கொன்றுவிட முடியாது. சத்தியத்தை ரத்த வெள்ளத்தினால் சாகடித்துவிட முடியாது ஆக்னியூ, சாகடித்துவிட முடியாது! இன்று நீ எங்களை, எங்கள் நாட்டு மக்களைச் சூழ்ச்சியாலும் வஞ்சகத்தாலும் பிரித்து ஆளலாம். ஜாதியின் பேரால், மதத்தின் பேரால், இனத்தின் பேரால், மொழியின் பேரால் நீ இன்று இந்த நாட்டு மக்களைப் பிரித்தாளலாம். ஆனால் என்றென்றும் உன்னால் இப்படியே ஆண்டுகொண்டிருக்க முடியாது. இன்று நீங்கள் புரியும்

கொலைகளுக்கும் கொள்ளைகளுக்கும்
எதிர்காலம் உங்களுக்குத் தண்டனை
வழங்காமல் போகாது ஆக்னியூ!

மக்கள் என்றென்றும் ஏமாளிகளாக
இருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள்
விழித் தெழுந்தால், அவர்கள்
ஒன்றுதிரண்டு உறுத்தெழுந்தால்,
உங்களைப்போன்ற ஆதிக்கவெறி
கொண்ட, போர்வெறிபிடித்த,
நாட்டாசைகொண்ட நாசகாலர்கள்
அனைவரையுமே பூண்டோடு
ஒழித்துக்கட்டிவிடுவார்கள். உங்களது நாடு
பிடிக்கும் நயவஞ்சகத்தையெல்லாம்
வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும்
வெட்டி எறிந்து விடுவார்கள்; உங்கள்
வர்க்கத்தையே தவிடு பொடியாக்கித்
தரைமட்டமாக்கி விடுவார்கள். இதை
நீயும் நானும் பார்க்காமல் போகலாம்;
ஆனால், உன்னுடைய சந்ததியாரும்
என்னுடைய வம்சத்தாரும் இதனை
எதிர்காலத்தில் காணத்தான்
போகிறார்கள். இது நிச்சயம்.

- ஆக்னியூ : போதும், நிறுத்து! உன்னிடம் தர்ம
நியாயம் பேச வரவில்லை.
- சின்ன : உன்னிடம் தர்ம நியாயத்தையும் நாங்கள்
எதிர்பார்க்கவில்லை.
- ஆக்னியூ : (ஆத்திரத்தோடு) யாரடா சிப்பாய்கள்!
இவர்களை இழுத்துச் செல்லுங்கள்;
இழுத்துச் சென்று தூக்கில் ஏற்றுங்கள்!
- வெள்ளை : ஆக்னியூ! உன்னிடம் அடிமைப்பட்டு
வாழ்வதைவிட, ஒருமுழக் கயிற்றில்
விடுதலை பெறுவது எவ்வளவோ
மேலானது! (தன்னைப் பிடித்திருக்கும்
சிப்பாய்களை நோக்கி) விடுங்கள்

மருது பாண்டியன் (சரித்திர நாடகம்)

என்னை! நானே வருகிறேன்.
(சூழிற்சிச் சிப்பாய்களின் பிடியிலிருந்து
விடுபடுகிறான்).

சின்ன

: ஆக்னியூ! ஜாக்கிரதை. இன்று எங்களுக்கு
நேரிடும் இதே கதி நாளை உனக்கோ உன்
வர்க்கத்துக்கோ காத்து நிற்கிறது என்பதை
மறந்துவிடாதே. வருகிறேன்.
(சிப்பாய்களின் பிடியை உதறிவிட்டு)
விடுங்களடா! நானே வருகிறேன்.

(மருது சகோதரர்கள் இருவரும் சிப்பாய்கள்
முன் செல்ல கம்பீரமாக நடந்துசெல்கிறார்கள்.
அவர்கள் செல்வதையே பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறான் ஆக்னியூ).

ஆக்னியூ

: (மருது சகோதரர்கள் உள்ளே சென்ற
பின்னர்) சிப்பாய்களே! சீக்கிரம்
ஆகட்டும்! மாட்டுங்கள் கயிற்றை!

(பின்னர், பின்னணியில் சின்ன மருதுவின் குரல்,
சுருக்கிட்டுச் சாகும்போது தொண்டை குறுகிய
கரகரப்போடு எழும் குரல்).

சின்ன

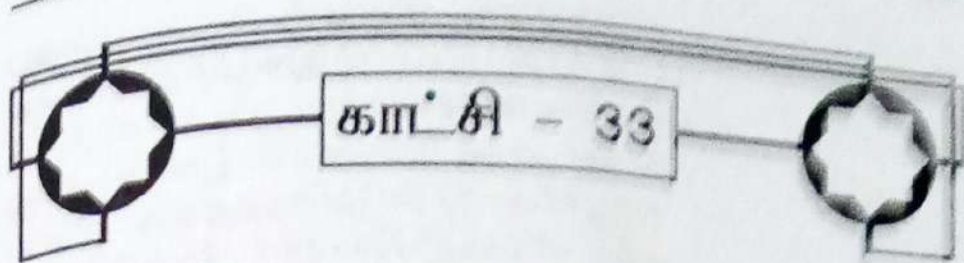
: (பின்னணியில்) வாழ்க சிவகங்கை! வாழ்க
தாய் நாடு! வாழ்க...

(குரல் இறுகி நெரிபட்டுச் சாகிறது. குரலைக்
கேட்கச் சகியாதவனாக, வெல்லி முகத்தைச்
சட்டென்று வேறு பக்கம் திருப்பியவனாக,
தனது தொப்பியைக் கழற்றிக் கையில்
எடுத்துக்கொள்கிறான்).

வெள்ளை

: (பின்னணியில்) வாழ்க சிவகங்கை! வாழ்க
சுதந்திரம்! வாழ்க காளேஸ்வரா!...
காளேஸ்....

(குரல் இறுகி நெரிபட்டுச் சாகிறது).

(நீழற்காட்சி

: வெண்திரையில் ஒரு மரக்கிளையில் போடப்பட்ட தூக்குக் கயிற்றில் மருது சகோதரர்கள் இருவரும் உயிரிழந்து தொங்கி ஊசலாடும் நிழற்காட்சி.

(பின்னணியில் தந்தி வாத்தியத்திலே இழையும் மெல்லிய சோக இசை. இந்த இசையின் பின்னணியிலே, திரைக்குப் பின்னிருந்து, பின்வரும் அறிவிப்பு)

அறிவிப்பு

: (பின்னணியில்) ஆம், முதலாவது இந்திய சுதந்திரப் போருக்கு முன்பே, இன்றைக்கு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தாய்நாட்டின் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய மருது பாண்டிய சகோதரர்களின் வாழ்க்கை இப்படித்தான் முடிவு கண்டது. ஜாதி வெறிக்கு இரையாகிப் பிளவுற்ற மக்களால் அன்றைய தமிழகத்தின் சுதந்திரப் போர் வீழ்ச்சியுற்றது. வெள்ளையர்கள் நம்மிடையே விதைத்துச் சென்ற ஜாதிவெறி, இனவெறி, மொழி வெறி, மதவெறி முதலியவற்றால் நாம் நூற்றாண்டுக் காலமாக அடிமைகளாக இருந்தோம். இன்று வெள்ளையர்கள் வெளியேறி விட்டார்கள். எனினும், அவர்கள் விதைத்துச் சென்ற விஷ வித்துக்களான வெறி உணர்ச்சிகள் நம்மைவிட்டுக் குடியோடிப் போயிற்றா? அந்த வெறியுணர்ச்சியின் மிச்ச

சொச்சங்கள் இன்றும் நம் வாழ்வைப் பாதிக்கவில்லையா? இன்றும் இத்தகைய வெறியுணர்ச்சியைப் பயன்படுத்தும் நாசகாலர்கள் இல்லையா? இன்றும் நமது வாழ்வின் முன்னேற்றத்துக்கு இவை தடைவிதிக்கவில்லையா? நெஞ்சில் கைவைத்து நினைத்துப் பாருங்கள்; இதோ தூக்கில் தொங்கும் இந்த இரண்டு வீரர்களையும் மனத்தில் எண்ணி நினைத்துப் பாருங்கள்; நிச்சயம் நினைத்துப் பாருங்கள்!

(அறிவிப்பு முடிகிறது. அறிவிப்பு முடிந்ததும் பின்னணியில் பின்வரும் பாரதியின் பாடல் உச்சஸ்தாயியில் ஒற்றைக் குரலில் ஒலிக்கத் தொடங்குகிறது.)

(பாட்டு)

ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர்
ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின்
வேதியராயினும் ஒன்றே - அன்றி
வேறு குலத்தினர் ஆயினும் ஒன்றே!

ஒன்று பட்டாவுண்டு வாழ்வே! - நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே!
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும் - இந்த
ஞானம் வந்தால் பின் நமக்கிகது வேண்டும்?

- திரை -

(நாடகம் முற்றுப் பெற்றது.)

